

digheder, og Ministeriet mener, at der er god Grund dertil og har fra de forskellige interesserede Parter faaet Udsagn, som bestyrker det i denne Opfattelse.

Det vil da heller ikke være vanskeligt ved Ændring i Løven om Søfolks Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Søfartsvirksomhed at komme Sejlskibsfarten til Hjælp. Allerede i den bestaaende Lov af 1905 er det Princip indført, at Staten bærer en Del af Udgifterne ved Sejlskibes Forsikring, og det foreslaas nu at give denne Lovbestemmelse, § 24 i Lov Nr. 54 af 1. April 1905, en Tilføjelse, som tager Sigte paa de ekstraordinære Forhold. Lovforslaget gaar ud paa, at Indenrigsministeriet kan „meddele Foreningen Anerkendelse til indtil videre at overtage det Ansvar, som Sejlskibsredere i Anledning af de nuværende Krigsforhold maatte paatage sig: overfor deres Mandskaber ved indtrædende Ulykkestilfælde udover det Rederne i Henhold til Lov af 1. April 1905 paahvilende; Arten og Omfanget af det nævnte Ansvar fastsættes af Indenrigsministeren“. Den sidste Form er valgt i Stedet for i Loven positivt at indsætte, hvilket Ansvar der kan overtages, fordi man vilde kunne tænke sig, at Forholdet ændredes, og at nye Overenskomster i den ene af Skibsfartens Kategorier vilde nødvendiggøre Ændringer i Bestemmelserne ogsaa for Sejlskibsfarten. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Staten skal indtræde i det økonomiske Forhold, foreslaas det, at Statskassen udreder Halvdelen af de Erstatninger, der udbetales i Henhold til denne overordentlige Forsikring.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie. Det er selvfølgelig ganske udelukket at kunne undersøge eller fastslaa noget, angaaende hvilket finansielt Omfang denne Lov vil faa. Sejlskibsforsikringen vil komme til at omfatte op imod 4,000 Mand, og ugunstige Forhold vil kunne medføre et Ansvar af ikke ringe Omfang. Dog tør man antage, at hvis i stort Omfang Ulykker skulde ramme Skibsfarten, vil den af sig selv begrænses og indskrænkes. Jeg haaber, at det høje Ting vil medvirke til, at denne Lov meget snart vil kunne træde i Kraft, for at Sejlskibsfarten i fuldt Omfang kan tjene til vort Samfunds Nytte.

Det andet Lovforslag, jeg skal have den Ære at forelægge for Tinget, angaar en *Forlængelse af Lov af 2. Oktober 1914 om midlertidigt Statstilskud til de kommunale Hjælpekasser*. Den Skikkelse, hvori Lovforslaget blev fore-

lagt her i Tinget, blev noget ændret ved Behandlingen, og Lovforslaget blev derefter vedtaget i Landstinget. Lovens Hovedprincipper findes i dens § 1, der fastsætter, at saafremt en Kommune yder Tilskud til den kommunale Hjælpekasse — eller her i København til Understøttelsesforeningen — i Anledning af Arbejdsløshed som Følge af de foreliggende overordentlige Forhold, refunderer Statskassen Kommunen Halvdelen af de Beløb, Hjælpekassen har udredet i Øjemedet, og det tilføjes: „Understøttelse med Statstilskud efter denne Lov kan i særlige Tilfælde tilstaaas som Tillæg til løbende Understøttelse af en anerkendt Arbejdsløhedskasse og til Hjælp af det offentlige uden Fattighjælps Virkning“. Loven har, da den blev givet, kun taget Sigte paa Finansaaret 1914—15, men da det maa anerkendes, at Forholdene er af en saadan Art, at hvad der begrundede Loven i 1914—15, ogsaa vil begrunde den i Finansaaret 1915—16, tillader jeg mig at foreslaa, at denne Lov forlænges. Arbejdsanvisningsdirektøren, Arbejdsløhedskasseinspektøren og Københavns Understøttelsesforening har alle udtalt sig for Lovens Fornyelse, de to første efter at være spurgt af Ministeriet, den tredje ved Indsendelse af en Henstilling til Ministeriet. Arbejdsløhedskasseinspektøren har ligesom den foregaaende Arbejdsløhedskasseinspektør haft Forkærlighed for at give Løven en noget andet Form, hvorefter Hjælpen i alt Fald for Arbejdsløhedskasserne ydes som fortsat Hjælp til disse. Det synes ogsaa at fremgaa af Københavns Understøttelsesforenings Andragende, at den i nogen Henseende deler Inspektørens Synspunkt, men de samme Grunde, som i sin Tid foranledigede Ministeriet til at foreslaa, at Hjælpen blev givet som en Hjælp til de kommunale Hjælpekasser, og som foranledigede Rigsdagen til at slutte sig hertil, bestaar ogsaa nu og fører til, at man ikke foreslaar Loven ændret, men kun forlænget. Fra Københavns Understøttelsesforening er der udtalt Ønske om, at Ministeriet, i alt Fald for Københavns Vedkommende, hvor man til Dato har haft ca. 7,000 Sager til Afgørelse, og hvor alle de enkelte Sager følgelig ikke har kunnet gøres til Genstand for særlige Undersøgelser, men for en Del har maattet behandles efter visse afgrænsede Regler, mere bestemt vil fastsætte, hvilket Kriterium man skal anvende til Afgørelse af Arbejdsløshedens Aarsag. Løven fastsætter jo, at Arbejdsløshedens Aarsag skal ligge i de overordentlige Forhold, og det er givet, at det